

Niekoľko slov k Uvedeniu pokrsteného do cirkvi

Viacerí kňazi aj laici sa pýtajú na Uvedenia pokrsteného do cirkvi, či je potrebné **klásť pokrstené dieťa na zem** pred kráľovské dvere na konci tohto obradu.

Tu je odpoveď:

V prvých dobách kresťanstva sa do Cirkvi prijímali predovšetkým dospelí ľudia. Kto sa hlbšie pozrie na terajší obrad sv. krstu, pochopí, že je iba prispôsobený na dieťa.

Ak na to zabudneme, potom niektoré pokyny Trebníka môžeme zle pochopiť, alebo im pripisovať rôzne aj nesprávne významy. Ide napríklad o to, že po „uvedení pokrsteného do cirkvi – vocerkovleniji“, po skončení Simeonovej piesne, ho podľa rubriky „... polahajet pri dverech oltarja“, čiže: „...kladie ku dverám svätyne“.

Toto **netreba chápať doslovne**, nakoľko v gréckom texte je použité slovo „ t i f i s i n “, ktoré sa môže preložiť aj ako „postaví“. Teda nie položí, ale postaví ho pred ikonostasom, pred kráľovské dvere.

Ak teda pôvodne išlo o krst dospelého, tak je to logické. Kňaz ho postavil a tým ho aj **predstavil cirkevnému spoločenstvu**, čím sa zavrášilo jeho „vocerkovlenije – uvedenie do cirkvi“.

Položiť totiž na dlážku čerstvo pokrstené a myrom pomazané dieťa znamenalo by **ponížiť tieto dve veľké sväté tajomstvá – sviatosti**. Preto dieťa treba dať na ruky krstnému rodičovi, alebo priamo matke, resp. niektorému z rodičov.

Sv. Simeon Solúnsky v XV. storočí uvádza, že kňaz dieťa odovzdáva matke. Podobne hovorí súčasná ruská pravoslávna *Nastol'naja kniga svjaščenko-služiteľa*, ktorá podobne ako sv. Simeon Solúnsky v tomto prípade nespomína krstného rodiča.

Aj pri príprave slovenského prekladu Malého trebníka sa nevedelo presne, čo s tým, a preto toto polozenie dieťaťa ku dverám svätyne bolo dišpenzované – nie je potrebné ho vykonať.

Tento obrad súvisí s „krstným sprievodom“ v prvotnej cirkvi, prispôsobeným k okolnostiam krstu dieťaťa, počas ktorého novokrstení so zapálenými sviečkami prechádzali z baptistéria (miesta, kde boli pokrstení) do chrámu, aby sa spoločne so spoločenstvom veriacich zúčastnili na Eucharistii.

Pozrime sa, čo o tom hovorí [Inštrukcia na aplikáciu bohoslužobných predpisov](#) Kódexu kánonov východných cirkví, Libreria Editrice Vaticana, Roma 1998.

V článku 51 sa okrem iného hovorí: „Pokiaľ ide o predpisy liturgických kníh, treba upozorniť, že vo väčšine prípadov... tieto knihy neobsahujú presné smernice, keďže rituál krstu bol zvyčajne koncipovaný pre dospelých a len následne sa vo východných cirkvách používal bez akejkoľvek úpravy pre deti. Týmito vecami sa obyčajne zaoberali pastoračné príručky na vysluhovanie sviatostí. Niektoré praktické návrhy možno získať aj z praxe ortodoxných cirkví.“

Hovoriť v súvislosti s tým, že pri zdvíhaní dieťaťa zo zeme sa jeho otec priznáva k nemu, alebo že je to znak pozdvihnu-

tia na Božie dieťa a rodičia spolu s krstnými rodičmi ho majú zdvíhať zakaždým, keď padne, je nedomyslené a násilne sa tomuto obradu vtláča znak, ktorý mu nepatrí.

Použitá literatúra:

1. Prot. Peter Kormaník – Základné sväté tajiny pravoslávnej cirkvi, Prešov 1996
2. Malý trebník I. časť, Prešov 2006 3. Malý trebník, Rím 1952
4. www.liturgy.ru - Bohosluženiye Ruskoj Pravoslávnoj Cerkvi
5. Šak, Š.: Svätá tajina krstu, Prešov 1999.
6. Nastol'naja kniga svjaščennoslužitel'a, Moskva 2001.
7. Inštrukcia na aplikáciu bohoslužobných predpisov Kódexu kánonov východných cirkví, Libreria Editrice Vaticana, Roma 1998.

Nasledujúci text je prevzatý v origináli s internetovej stránky Ruskej pravoslávnej cirkvi:

Указание Требника "И по сих полагает е (младенца) при дверех жертвенника..." не следует понимать буквально, так как в греческом оригинале в этом месте стоит слово "тифисин", которое может быть переведено и как "поставляет". Тем более, что положить на пол только что крещенного и миропомазанного младенца значило бы унижить эти два великих таинства. Следует передать его на руки матери, уже стоящей к тому времени у Царских врат.